

τὴν διάνοιαν καὶ τὸ αἶσθημα καὶ τὸ φρόνημα.
Ἀλλὰ διατί μελαγχολεῖ ἡ καλλιφώνος ποιή-
τρια; διατί τὸ μέτωπόν της ἐπὶ τὴν χεῖρα στη-
ρίζει καὶ λελυμένην ἔχει τὴν κόμην καὶ ὑγρὸν
τὸ ὄμμα; διατί ἡ φωνή της εἶνε πένθιμος, θρη-
νώδης αἰείποτε; διατί στεναῖζει; Μήτοι κάθεται
ἐπὶ πέτρας εἰς τοὺς πόδας τῆς ὁποίας θραύεται
τὸ κύμα, ὡς ἄλλη Σαπφώ; ποῦ ἔκτειναι τὸ
βλέμμα της; μήτοι ἐπὶ ἀφρίζοντος πελάγους;
Ὅχι· ἀλλοῦ τρέπει τὸ βλέμμα της. Ἀκούσατέ την.

Εἶνε βραδυὰ ἐρωτική, βραδυὰ χριτωμένη
καὶ τὸ φεγγάρι, τὸ γλῶμὸ
ἐχούσας τὸν οὐρανὸν,
μὰ ἐγὼ εἶμαι λυπημένη!

Εἶν' ἀνοιξίς καὶ ἔλα ἡ γῆ χάρεται ἀνθημένη
καὶ τὰ πουλιὰ μετ' ἑς τὰ κλάδια
θωροῦν τῆς γῆς τὴν εὐφροσύνην
μὰ ἐγὼ εἶμαι λυπημένη!

Ἡ θάλασσα γλαυκὰ ὀλίγο παρτημένη
τὰ κύματά της γαλανὰ
κτυποῦν τὴν ἄμμο εἰσπνέει
μὰ ἐγὼ εἶμαι λυπημένη!

Μὲν βοσκοπόλαι ἑς τοῦ βοσκῆ τὸν ὄμιον ἰκουμένη...
Τί ἄρά γε τῆς ὁμιλεῖ
καὶ εἶνε χραύμενη πολλὰ
καὶ ἐγὼ εἶμαι λυπημένη;

Κ' ἐμὲ μ' ἀρξῆς μοναχὴν ἑς τὸν κόσμον τὴν καυμένην!
καὶ ἀγάπησε τὸν οὐρανὸν!
μοιάζω τὸ ἔρπος πενήν, ὅσον
γι' αὐτὸ εἶμαι λυπημένη!

M.

—o—

Δυστυχὴς ποιήτρια! κλαίμεν καὶ ἡμεῖς μετὰ
σοῦ· ἀλλὰ καὶ ἄλλα σου ἄσματα ἀναμένομεν,
ἔστω καὶ ἂν πρόκειται μ' ἐν δάκρυόν μας πᾶ-
σάν σου λέξιν ἢ ἀνταλλάσσωμεν, ἔστω καὶ ἂν
πρόκειται μὲ τὰ δάκρυά μας νὰ ποτίσωμεν τὴν
δάφνην, μεθ' ἧς θὰ στέψωμεν τὴν κεφαλὴν σου.
Ἔχουν οἱ Ἕλληνες δάκρυα πολλὰ, ὅσων καὶ
δύναμιν καὶ καρτερίαν. Ψάλε, ψάλτρια Ἕλληνίς!

Η ΜΑΝΙΑ

Μὲν μάνα πῶχαι ἓν παιδί, ποτὲ δὲν τὸ μαλῶνει,
γιατὶ ἔχει πόνον ἑς τὴν καρδίαν
τῶχαι γλυκεῖα παρηγοριὰ,
κρυφαὶ τὸ χαμάρνει.

Ὅταν κῆτος ὁ ἄγγελος ἑς τὰ μίτια τὴν κοτῆν
καὶ τῆς γλυκοχρυσῆς
μ' ἔλα τοῦ κόσμου τὰ κλάδα
ἐκεῖνο δὲν τ' ἀλλάζει.

Μάν· σὺν ἄρχιν· νὰ εἰπῇ, πύρουν τὰ δάκρυά της,
πύρουν καὶ αὐτοὶ οἱ στεναγμοί,
ὅταν ἐκείνη τὴν στιγμήν
ἀκούει τ' ἔνομά της.

Μάν, μὴ χεῖραις πολλὰ, δυστυχημένη ἀκόμα!
ἐκεῖνο ὅπου λαχταρεῖς
ἄλγος καὶ ὅτι τὸ χαρῆ;
τὸ ἔζηλευσε τὸ χῶμα...

Γιατὶ ὁ Χάρος ὁ σκληρὸς διπλέγει σὺν ὅτι πᾶσι
ὅπου εὖρξ ἔνι μοναχὸν,
ἐκεῖνο πέρνει τὸ φτωχὸν,
τῆς μάνας τὸ κημέρι.

Μὲν νόχτα μαύρη, βροχερὴ, ποῦ ὁ βορρῆας βορραῖος,
ἐγύρευε ἑς τὴν ἀγκυλιὰν
νὰ τὸ ζαστάνη μὲ οἰλιὰν
μὰ ἐκεῖνο ξεψυχοῦσε.

Τώρα μὲ δάκρυα πικρὰ τὸν οὐρανὸν κοτᾶς...
Ὅλκις ἡ μάνας μὲ παιδιὰ
καὶ σὺ μὲ ἄδειαν ἀγκυλιὰν
τὰ βλέψεις καὶ στεναῖζεις.

M.

.....

I. K.

Ἀξιότιμε Κύριε Συντάκτα 1).

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Ἰουλίου 1870.

Ἐὰν τὸ ἐσωκλειόμενον ποιημάτιον συμ-
ψητε ἄξιον προσογῆς, καταχωρίσατε, παρα-
καλῶ, εἰς τὸ ἀξιόλογον φύλλον σας. Ἐὰν τὸ
ἴδω δημοσιευμένον θέλω πέμψει ἐνίοτε τοιαῦ-
τα, τὰ ὅποια, ἂν παρέχῃσι τέρψιν τινα εἰς
τοὺς εὐγενεῖς ἀναγνώστας σας, θέλει συνο-
δεύσει τέλος τὸ ἀληθὲς ὄνομά μου.

Δεχθῆτε τὴν διαβεβαίωσιν τῆς πρὸς ὑμᾶς
ὑπολήψεώς μου, μεθ' ἧς διατελῶ.

Προθυμώτατος
ΦΑΙΔΩΝ.

1) Τὸν γράσκοντα ἢ τὴν γράψαντα πρὸς ἡμᾶς τὴν
ἄνω ἐπιστολὴν εὐχαριστοῦμεν διὰ τὸ πεμθὲν ποιημάτιον,
παρακινούμεν δὲ καὶ προτρέπομεν αὐτὸν ἢ αὐτὴν νὰ ἐξα-
κολουθῇ τιμῶν ἢ τιμῶσα τὸν Ἰάσονα, ἄνευ τοῦ μετρίον-
τις ἀνδραγαθίας πέμπει.

Η ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΤΗΣ.

Ἐδῶ ἡ λύπης φεύγουνε, ἔδῶ ξεχνιοῦνται οἱ πόνοι!

Ἄκου στὰ δένδρα τὰ ὑψηλά

Πῶς χύνει νόστιμη λαλιὰ

Τὸ ἔρημο τὰς δόνας.

Δὲς δ' σπουργίτης πῶς πετᾷ κι' ἀνοίγει τὰ φτερά του,

Κι' ἀπὸ κλαρὶ σ' ἄλλο κλαρὶ

Θάει γυρεύει νὰ εὐρῇ

Νὰ ψάλλῃ τῇ χερσὶ του.

Τὸ κύμα ἄκου σιγαλὸν παρέχει μουρμουρίζει·

Γιὰ δέτο πῶς κατρυκυλᾷ,

Πῶς εἶν' ἡ θάλασσα γελᾷ. . .

Πόσο γλυκὰ κοιμίζει.

ὦ, ναί! θυμοῦμαι μιὰ φορὰ ἔδῶ κοντὰ στὸ ξέμμα

Σὲν νάειδα κόρη λιγερὴ

Ὅτι νὰ ἔχῃ θλιθερὴ

Καὶ δακρυμένο βλέμμα.

Ἦσαν μικρὸς κι' ἀγάπησα· ἡ ἀπιστὴ μ' ἀφῆκε!

Ὁ νοῦς μ' ἔκτομα τὴν ζητεῖ,

Αὐτὴ μὲ νέον ἐρχοτὴ

Τὴν εὐτυχίαν βρῆκε

(Ἰούνιος 1870.)

ΦΑΙΔΩΝ.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ.

«Que nul soin ne te tourmente.
Aimons nous, aimons toujours
la chanson la plus charmante
est la chanson des amours.»

V. Hugo.

Ἰδέ! ἡ φύσις ἄπασα φιδρὸν μᾶς περιβάλλει,
καὶ ὑπὸ φύλλωμα πυκνὸν ἡ ἀπῶν ἡ λάλις
τὸ ἔρημο τὸ περιπαθὲς καὶ ἐμμελὲς τῆς φύλλει
εἶναι τὸ πᾶν ἐπὶ τῆς γῆς, φῶς, ἁρμονία, κάλλος.

Ἰδέ! κυλίζει ἥρεμος τὴν ἀργυρᾶν του δίνην
ὁ ῥύαξ, καὶ τὴν γλοερὴν κοιλάδα διατρίβει,
Ἰδέ, τὸ σμήνος τῶν στρουθῶν εἰς γλοερὴν μυρτίνην
κ' εἰς βοδοδάφνην εὐθελῆ εὐθύμως περυσίζει.

Ἰδέ! εἰς ἄλση εὐσκήια τὴν ἐμπύθη τραγὸνα
ζητοῦσαν τῆς συντρόφου τῆς τὴν τραφερὴν θωπεῖαν,
τὴν φιολεὴν τῆς κτιζοῦσαν, ἰδὲ τὴν χειλιδόνα,
τοῦ εὐμπαντος, ὦ, ἄκουσον τὴν θεῖαν ἁρμονίαν.

Ἐλθέ λοιπὸν ἀφοῦ τὸ πᾶν εὐδαιμονεῖ καὶ χεῖρει,
ἔλθέ κ' ἡμεῖς εὐδαίμονες τοῦ κόσμου προδίτα,
ἐνὸς μαχικὸς ἀπὸ τοῦ μέλλοντος μαρμαίρει,
τῶν μυστηρίων τοῦ παντός νὰ γίνωμεν οἱ μύσται.

ἔλθέ, μ' ἐλπίδας κι' ὄνειρα νὰ πλέξωμεν τὸν βίον,
ἔλθέ νὰ συνενώσωμεν τὰς νέας μας καρδίας,
τῶν πάντων ἐπιλήτμονες, ἔλθέ στιγμῶν ἐλπίων
ζωὴν νὰ ἀπολαύσωμεν μεστήν εὐδαιμονίας.

(30 Ἰουνίου 1870.)

Γ. Ν. Π.

ΤΑΞΕΙΔΙΑ. — ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΡΓΑ.

* * Ὁ κύριος Α. Habel ἐπεραιώσε κατ' αὐτὰς
ἐπταετὲς ταξείδιον ὅπερ ἐπεχείρησεν ἐν τῇ ὑπὸ
τὸν τροπικὸν Ἀμερικῇ. Ἀφοῦ διέμεινε δέκα μῆ-
νας ἐν τῷ ἰσθμῷ τοῦ Παναμᾶ, ἐπεσκέφθη τὰς
πέντε πολιτείας τῆς Κεντρικῆς Ἀμερικῆς, Γου-
ατεμάλα, Χονδούρας, Σαλβαδόρ, Νιγνράγουα
καὶ Κόστα-Ρίκα· ἔπειτα διευθύνθη πρὸς τὴν Ν.
Ἀμερικὴν διέτρεξε τὴν Κορδιλλέραν τῶν Ἀν-
δεων ἐν τῷ κράτει Κάροκα, τὴν Νέαν Γρενά-
δαν, τὴν δημοκρατίαν τοῦ Ἰσημερινοῦ καὶ τὴν
Περουβίαν. Τέλος ἐκλείσε τὸ ταξείδιόν του ἐπι-
σκερθεὶς τὰς νήσους Κίνχας καὶ διαμείνας πέντε
μῆνας ἐν τῷ ἀρχιπελάγῳ Γαλαπάγος. Ἀντικεί-
μενον τῶν ταξειδίων του ὑπῆρξεν ἡ τῆς φύσεως
σπουδὴ, ἔκαμε δὲ σημαντικωτάτας καὶ σπου-
δαιοτάτας ἀνακαλύψεις.

* * Ἐπεραιώθη κατ' αὐτὰς νέα σιδηρὰ γέ-
φυρα ἐνώνουσα τὰς δύο ἄκρας τοῦ ποταμοῦ Νια-
γάρα. Ἡ γέφυρα αὕτη ἦν μόνη ἡ ἀμερικανικὴ
τόλμη ἡδύνατο νὰ φέρῃ εἰς πέρας ἔχει μῆκος
1268 ποδῶν, ὑπέρκειται δ' ἀβύσσου 180 ποδῶν.

* * Ἀφοῦ ἐκόπη ὁ ἰσθμὸς τοῦ Σουέζ, ἡ ἀν-
θρωπίνη ἐπιστήμη ἀναζητεῖ ἄλλην ἐργασίαν.
Καὶ δὲ ἀνευρέθη ὑπεγράφη ἤδη μετὰ τῆς ἀμε-